

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 187/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., K., vo veci návrhu na prehodnotenie uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 529/2012-15 z 24. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 31. decembra 2012 doručené podanie J. K. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „*Sťažnosť II pre spochybnenie: Ústavy SR*“. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu podania sťažovateľa dospel k názoru, že jeho úmyslom bolo podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou sa domáha „*prehodnotenia uznesenia I. ÚS 529/2012-15 s podporou Listiny 23 /1991 čl. 38/2*“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti detailne opisuje genézu veci, ako aj celý následný priebeh jeho sporu s obchodnou spoločnosťou Východoslovenská energetika, a. s. (ďalej len „žalovaná“), odvíjajúceho sa od zmluvy o dielo podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej bol právny predchodca žalovanej povinný zhotoviť pre sťažovateľa dielo – výstavbu veternej elektrárne... a spracovať východiskovú revíziu správu. Sťažovateľ sa žalobou podanou Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) 14. novembra 2003 domáhal od žalovanej odstránenia väd veternej elektrárne. Sťažovateľ sa tiež domáhal zaplata sumy 20 749,22 € ako náhrady jeho viacerých nárokov, ktoré mu z titulu poškodenia a nefunkčnosti veternej elektrárne mali vzniknúť. Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 15 C 188/2003. V priebehu konania sťažovateľ niekoľkokrát menil výšku a rozsah nárokov uplatňovaných proti žalovanej. Okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom sp. zn. 15 C 188/2003 z 27. januára 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 27. januára 2010“), ktorým žalobu sťažovateľa zamietol. Okresný súd týmto rozsudkom nepripustil sťažovateľom vykonané zmeny žaloby a zároveň určil, že o trovách konania, trovách štátu a odmene ustanovenej právnej zástupkyne sťažovateľa bude rozhodnuté samostatným uznesením. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Co 177/2010 z 24. marca 2011 tak, že potvrdil rozsudok, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá, a vo zvyšnej časti odvolanie odmietol.

Sťažovateľ podal proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku krajského súdu z 24. marca 2011 dovolanie, v ktorom žiadal, aby bol rozsudok krajského súdu v tejto časti zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. O dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Cdo 29/2012 z 22. marca 2012, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol. Najvyšší súd dospel k názoru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, a zároveň nezistil ani žiadnu z podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľ, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. P. H., s. r. o., P., doručil 25. júna 2012 ústavnému súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (ďalej aj „predchádzajúca sťažnosť“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Predchádzajúca sťažnosť sťažovateľa smerovala proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 15 C 188/2003 z 27. januára 2010 a postupu predchádzajúceho jeho vydaniu, rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 177/2010 z 24. marca 2011 a postupu predchádzajúceho jeho vydaniu, ako aj proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 29/2012 z 22. marca 2012. Ústavný súd o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 529/2012-15 z 24. októbra 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie ústavného súdu“), ktorou ju odmietol (pre nedostatok svojej právomoci, zjavnú neopodstatnenosť a oneskorenosť).

Touto sťažnosťou sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd na základe argumentácie v nej obsiahnutej jeho predchádzajúcu sťažnosť preskúmal a znovu vo veci rozhodol.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

Podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

S prihliadnutím na účel predloženej sťažnosti treba ju pokladať za opravný prostriedok, prostredníctvom ktorého sťažovateľ napáda konkrétne rozhodnutie ústavného súdu. Ústava výslovne vylučuje akýkoľvek opravný prostriedok (riadny alebo mimoriadny), čiže nielen odvolanie, ale napr. aj návrh na obnovu konania, pomocou ktorého by sa dalo uchádzať o preskúmanie rozhodnutia ústavného súdu. Neprichádza preto do úvahy primerané použitie (§ 31a zákona o ústavnom súde) relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd v predmetnej veci pri predbežnom prerokovaní sťažnosti konštatuje, že táto sťažnosť doručená mu 31. decembra 2012 sa týka tých istých konaní okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré už ústavný súd posúdil v súvislosti s predbežným prerokovaním predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa 24. októbra 2012 a uznesením č. k. I. ÚS 529/2012-15 ju odmietol (pre nedostatok svojej právomoci, zjavnú neopodstatnenosť a oneskorenosť).

Z uvedeného je zrejmé, že ústavný súd by mal opätovne konať a rozhodovať vo veci, o ktorej už právoplatne rozhodol.

Konanie pred ústavným súdom ako nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je v dôsledku zvolenej podoby špecializovaného a koncentrovaného modelu ústavného súdnictva v Slovenskej republike konaním jednoinštančným a rozhodnutia ústavného súdu sú konečné a záväzné pre všetky orgány verejnej moci, fyzické osoby alebo právnické osoby, ktorých sa týkajú. Právomoci a pôsobnosť, ktoré má ústavný súd ústavou a zákonom o ústavnom súde presne vymedzené, nemôže prekračovať. V nadväznosti na to ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že medzi jeho oprávnenia nepatrí rozhodovanie o opravných prostriedkoch vo všeobecnosti *a fortiori* o opravných prostriedkoch, ktorými sa fyzické osoby alebo právnické osoby domáhajú preskúmania rozhodnutí ústavného súdu, proti ktorým podľa čl. 133 ústavy a podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde žiaden opravný prostriedok nie je prípustný.

Ku skúmaniu sťažovateľových argumentov a k prehodnoteniu správnosti záverov predchádzajúceho uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 529/2012-15 z 24. októbra 2012 ústavný súd nemohol pristúpiť, pretože mu v tom zjavne bráni prekážka neprípustnosti jeho sťažnosti v zmysle citovaného ustanovenia § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde. Jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti vychádza pri svojej jurisdikcii dôsledne z uvedeného princípu (ktorý musí rešpektovať každý orgán verejnej moci), a preto, čo sa týka medzí, rozsahu a spôsobu, môže uplatňovať štátnu moc iba v zákonom a ústavnom rámci. V súlade s ústavnou normou obsiahnutou v čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, ani zákon o ústavnom súde možnosť opravného konania vo vzťahu k rozhodnutiam ústavného súdu nepripúšťa (obdobne pozri III. ÚS 350/09).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že rozhodnutia ústavného súdu, ktoré sú účastníkmi konania namietané ako protiústavné alebo odporujúce medzinárodným dohovorom, ktorými je Slovenská republika viazaná, nemožno preskúmať v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. O ochranu základných práv a slobôd sa v takomto prípade možno uchádzať iba podľa medzinárodných dohovorov o ľudských právach a základných

slobodách pred orgánmi vytvorenými na ochranu práv priznaných medzinárodnými dohovormi (mutatis mutandis III. ÚS 320/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť [§ 24 písm. c) zákona o ústavnom súde].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2013